

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 135/2018-68

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mgr. Marek Benedik, s. r. o., Rudnayovo námestie 1, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Marek Benedik, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva bez akýchkoľvek rozdielov a bez neodôvodnených obmedzení vstúpiť za rovnakých podmienok do verejných služieb svojej krajiny podľa čl. 25 písm. c) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach postupom Súdnej rady Slovenskej republiky a jej uznesením č. 93 z 30. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva bez akýchkoľvek rozdielov a bez neodôvodnených obmedzení vstúpiť za rovnakých podmienok do verejných služieb svojej krajiny podľa čl. 25 písm. c) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) postupom Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) a jej uznesením č. 93 z 30. októbra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že 30. januára 2017 až 1. februára 2017 sa konalo výberové konanie na obsadenie troch voľných miest sudcov na Okresnom súde Nitra. Sťažovateľka sa vo výberovom konaní spomedzi 38 uchádzačov umiestnila na treťom mieste a všetci členovia výberovej komisie sa zhodli, že spĺňa osobné aj odborné predpoklady na výkon funkcie sudcu. Na základe uvedeného súdna rada 30. októbra 2017 prerokovala návrh na vymenovanie sťažovateľky za sudcu prezidentom Slovenskej republiky.

3. Súdna rada prijala takéto napadnuté uznesenie:

„Súdna rada Slovenskej republiky konštatuje, že kandidátka na vymenovanie do funkcie sudcu : [REDAKOVANÉ], nezískala dostatočný počet hlasov na predloženie návrhu na vymenovanie do funkcie sudcu, prezidentovi Slovenskej republiky.“

4. Za predloženie návrhu na vymenovanie do funkcie sudcu hlasovalo 9 členov súdnej rady, proti nehlasoval nikto, hlasovania sa zdržali 5 členovia.

5. Sťažovateľka vytkla, že dôvody, pre ktoré nezískala potrebný počet hlasov, nie sú známe, nie sú uvedené ani v zápisnici a neboli jej oznámené ani iným spôsobom. Sama však uviedla, že *„Z obsahu otázok, ktoré jej boli kladené pri ústnom vypočutí, je možné sa len*

domnievať, že dôvodom bola jej účasť na výberovom konaní na sudcu Okresného súdu DUNAJSKÁ STREDA a jej vylúčenie z neho.“. V súvislosti s týmto uviedla nasledujúce:

«V zápisnici z výberového konania na obsadenie dvoch voľných miest sudcov pre Okresný súd DUNAJSKÁ STREDA, ktoré sa konalo v dňoch 09., 12 a 18. januára 2017 na Okresnom súde DUNAJSKÁ STREDA bolo uvedené : „U jednej uchádzačky bolo zistené, že pred začatím riešenia prípadovej štúdie mala vytlačenú nekomentovanú verziu ZP a k nej pripojených 50 prípadových štúdií aj so správnymi riešeniami, a to každú označenú § - mi od 1-50. Komisia sa jednoznačne zhodla, že zo strany uchádzačky, ktorá bola identifikovaná ako [REDAKOVANÉ] ide o závažné porušenie rovnosti podmienok výberového konania a preto bola vylúčená z ďalšej časti výberového konania. O úniku zadaní a správnych odpovedí prípadových štúdií holo MS SR informované na pokyn výberovej komisie členkou výberovej komisie z databázy menovaných MS SR [REDAKOVANÉ]“.»

6. Sťažovateľka k uvedenému poukázala na to, že mala k dispozícii vypracované prípadové štúdie, ktoré boli v minulosti zverejnené na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré však nepoužila a ani ich nemala v úmysle použiť pri vypracovaní prípadovej štúdie. Zdôraznila, že vyžrebované prípadové štúdie mali byť uchádzačmi vypracovávané na osobitných listinách, ktoré boli označené konkrétnym číslom. Podľa nej je teda vylúčené, že by mohla predložiť vypracované prípadové štúdie, ktoré mala k dispozícii, ako tie, ktoré mala vypracovať. Tiež je podľa nej vylúčené, že by mohla z vypracovaných prípadových štúdií opisovať, „pretože bolo zrejmé, že komisia bude u každého uchádzača kontrolovať, aké materiály majú uchádzači na stole k dispozícii a dohliadať na to, aby neopisovali“. Podľa sťažovateľky teda nie je pravdivé konštatovanie výberovej komisie v zápisnici o tom, že v jej prípade ide o závažné porušenie rovnosti podmienok výberového konania.

7. Sťažovateľka poukázala na obsah zápisnice zo zasadnutia súdnej rady z 30. októbra 2017, z ktorého vyplýva, že [REDAKOVANÉ] sa zúčastnila zasadnutia súdnej rady, uviedla prítomným motiváciu stať sa sudkyňou. V diskusii sa vyjadrila predsedníčka súdnej rady, [REDAKOVANÉ]

vzhľadom na otázky členov súdnej rady týkajúce sa toho, že bola na výberovom konaní na funkciu sudcu na Okresnom súde Dunajská Streda vylúčená pre závažné porušenie rovnosti podmienok výberového konania, vysvetľovala členom súdnej rady situáciu, ktorá vznikla na tomto výberovom konaní. “.

8. Sťažovateľka tiež uviedla, že zo zvukového záznamu zo zasadnutia súdnej rady z 30. októbra 2017 vo vzťahu k nej vyplýva nasledujúce:

«Sťažovateľka najprv vysvetlila okolnosti priebehu výberového na Okresnom súde DUNAJSKÁ STREDA... Zdôraznila, že k dispozícii mala vypracované zverejnené prípadové štúdie. Ich obsahom boli ale len názory uchádzačov, často protichodné. Uviedla, že tieto obdržala prostredníctvom e - mailu.

Na otázky člena Súdnej rady... [REDAKOVANÉ] výslovne poprela, že by si prípadové štúdie výberová komisia na Okresnom súde v DUNAJSKEJ STREDE nemohla nevšimnúť. Zdôraznila, že nevedela, že medzi prípadovými štúdiami bola prípadová štúdia, ktorá bola vylosovaná. Opakovane poprela, že by mala v úmysle vypracované prípadové štúdie použiť, išlo len o študijný materiál. Sťažovateľka vysvetlila, že počas výberového konania, ktoré trvajú niekoľko dní, je priestor na zopakovanie alebo doplnenie vedomostí. To bol dôvod, pre ktorý mala prípadové štúdie so sebou. Zdôrazňujeme, že rovnako tak postupovali aj ostatní uchádzači.

Pre úplnosť uvádzame, že z otázok [REDAKOVANÉ] implicitne vyplýva, že prezumuje údajné pochybenie sťažovateľky. Neuvedol (nekonkretizoval) ale, v čom mala sťažovateľka konkrétne pochybiť, čo mala konkrétne porušiť. Poukazujeme na to v tej súvislosti, že sťažovateľka presne poukázala na to, že hoci Vyhláška upravuje, čo môžu mať uchádzači k dispozícii pri vypracúvaní riešenia prípadovej štúdie, neupravuje však, čo si môžu so sebou uchádzači zobrať na výberové konanie, mať k dispozícii v taške a použiť počas prestávok výberového konania. Tento aspekt ani [REDAKOVANÉ] nereflektoval.

[REDAKOVANÉ] priamo vyzvala sťažovateľku, aby uznala svoje údajné pochybenie a ospravedlnila sa. V takom prípade jej dá svoj hlas. Sťažovateľka poukázala na obsah Vyhlášky a opätovne zdôraznila, že v dobrej viere vychádzala z obsahu § 6 ods. 1 Vyhlášky. Sťažovateľka výslovne uviedla, že ak sa jej konanie z hľadiska Vyhlášky alebo z hľadiska nejakej inej právnej úpravy považuje za pochybenie, tak nemá problém

sa ospravedlniť. [REDAKOVANÉ] však neuviedla žiadne konkrétne argumenty, z ktorých by vyplynulo relevantné spochybnenie argumentácie sťažovateľky.

Pre úplnosť uvádzame, že aj z otázok [REDAKOVANÉ] je zrejmé, že prezumuje pochybenie sťažovateľky (konkrétne uviedla, že podvádzala).

[REDAKOVANÉ] uviedol, že sa informoval u členov výberovej komisie na Okresnom súde NITRA a tí, hoci vedeli o priebehu výberového konania na Okresnom súde v DUNAJSKEJ STREDE, údajne nemali možnosť túto skutočnosť zohľadniť.

To nie je pravda, pretože v rámci hodnotenia osobnostných predpokladov sa hodnotí aj dôveryhodnosť, ktorej člen výberovej komisie pridelujú body.

Predsedníčka Súdnej rady SR výslovne zdôraznila, že Ministerstvo spravodlivosti SR potvrdilo, že pôvodne boli prípadové štúdie zverejnené na oficiálnej stránke Ministerstva spravodlivosti SR, ale od začiatku roka (2017) už nie sú. A ďalej, že z Ministerstva spravodlivosti SR nedošlo k úniku žiadnych informácií, čo sa týka obsahu prípadových štúdií.

Na otázku [REDAKOVANÉ] sťažovateľka zopakovala svoje stanovisko a opätovne poukázala na obsah § 6 ods. 1 Vyhlášky. Na jeho otázku, či z § 6 Vyhlášky nevyplýva, že prípadové štúdie na výberovom konaní vôbec nemala mať, odpovedala, že ak to tak je, tak sa ospravedlňuje. Sťažovateľka ďalej uviedla, že bola na viacerých výberových konaniach, pričom uchádzači majú vypracované prípadové štúdie pri sebe („takto to tam chodí“). Nikto nekontroluje tašky, ale len to, čo majú uchádzači na stole.

Na otázku [REDAKOVANÉ], aký je jej súčasný postoj uviedla, že ak platí, že na výberové konanie si uchádzač môže doniesť len materiály, ktoré môže mať pri vypracúvaní prípadovej štúdie, tak pochybila.»

9. Z už uvedených skutočností podľa sťažovateľky vyplýva:

„(i) Súdna rada SLOVENSKEJ REPUBLIKY nemala k dispozícii zápisnicu z výberového konania na Okresnom súde DUNAJSKÁ STREDA;

(ii) Súdna rada SLOVENSKEJ REPUBLIKY nemala k dispozícii vypracované štúdie;

(iii) Súdna rada SLOVENSKEJ REPUBLIKY si ani nezabezpečila stanovisko členov výberovej komisie na Okresnom súde DUNAJSKÁ STREDA, resp. jej členov k priebehu výberového konania;

(iv) *nepochybné bolo, že sťažovateľka nemala k dispozícii prípadové štúdie v dôsledku toho, že by ich získala z utajovanej databázy Ministerstva spravodlivosti SR, z čoho zjavne vychádzala výberová komisia na Okresnom súde v DUNAJSKEJ STREDE;*

(v) *minimálne traja členovia Súdnej rady SLOVENSKEJ REPUBLIKY automaticky prezumovali, že porušila pravidlá výberového konania ešte pred tým, ako im poskytla sťažovateľka vysvetlenie;*

(vi) *hoci problém zjavne spočíval vo výklade § 6 Vyhlášky, diskusia nebola vedená s poukazom na konkrétnu dikciu § 6 Vyhlášky;*

(vii) *v nadväznosti na uvedené žiadny z členov Súdnej rady SLOVENSKEJ REPUBLIKY neponúkol výkladovú alternatívu § 6 Vyhlášky a presvedčivé argumenty, prečo mala sťažovateľka údajne porušiť. Zdôrazňujeme, že sťažovateľka bola pripravená uznať chybu, ak by jej bolo vyargumentované, z akého zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu vyplýva, že na výberovom konaní študijné materiály vôbec nemá mať;*

(viii) *žiadny iný z uchádzačov o vymenovanie do funkcie sudcu nebol konfrontovaný s otázkou, či mal alebo nemal k dispozícii vypracované prípadové štúdie.“*

10. Sťažovateľka vytkla, že k porušeniu jej práv podľa čl. 30 ods. 4 ústavy a čl. 25 písm. c) medzinárodného paktu „došlo z dôvodu porušenia princípu objektivity, ktorý je imanentnou súčasťou garancií základných práv a slobôd“. Porušenie princípu objektivity spočíva podľa nej predovšetkým v tom, že si súdna rada nezabezpečila potrebné podklady pre svoje rozhodovanie, a dôvody, pre ktoré sťažovateľka nezískala potrebný počet hlasov, boli svojvoľné a arbitrárne.

11. Sťažovateľka tiež zdôraznila, že vzhľadom na to, o aký komplexný a zložitý prípad išlo, a vzhľadom na to, že rozhodujúce skutkové a právne otázky zostali sporné, bolo podľa jej názoru potrebné, aby napadnuté uznesenie súdnej rady obsahovalo jasné a jednoznačné dôvody, pre ktoré nezískala potrebný počet hlasov.

12. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Súdna rada SR porušila právo sťažovateľa na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok garantované v čl. 30 ods. 4 Ústavy SR a právo sťažovateľa bez akýchkoľvek rozdielov a bez neodôvodnených obmedzení vstúpiť za rovnakých podmienok do verejných služieb svojej krajiny garantované čl. 25 písm. c) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, a to svojím postupom na zasadnutí dňa 30.10.2017 a uznesením č. 93 zo dňa 30.10.2017, ktorým Súdna rada SR konštatuje, že kandidátka na vymenovanie do funkcie sudcu [REDAKOVANÉ], nezískala dostatočný počet hlasov na predloženie návrhu na vymenovanie do funkcie sudcu, prezidentovi SR.

2. Uznesenie Súdnej rady SR č. 93 zo dňa 30.10.2017, ktorým Súdna rada SR konštatuje, že kandidátka na vymenovanie do funkcie sudcu [REDAKOVANÉ], PhD., nezískala dostatočný počet hlasov na predloženie návrhu na vymenovanie do funkcie sudcu, prezidentovi SR sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 150.000,- €, ktoré je Súdna rada SR povinná zaplatiť sťažovateľovi do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

13. Podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľka tiež navrhla, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia súdnej rady a zakázal jej prideliť sudcu na voľné miesto sudcu na Okresnom súde Nitra, na ktoré sa uskutočnilo výberové konanie, v ktorom bola sťažovateľka úspešná. Svoj návrh odôvodnila tým, že medzičasom sa uskutočnilo hromadné výberové konanie na voľné miesta sudcov a ak by súdna rada „do rozhodnutia o podanej sťažnosti pridelila nejakého sudcu na výkon funkcie sudcu na Okresný súd NITRA, mohlo by dôjsť k ohrozeniu, ak nie k znemožneniu nápravy porušených práv sťažovateľky, ak by Ústavný súd SR jej sťažnosti vyhovel“. Podľa názoru sťažovateľky vydanie dočasného

opatrenia nebude v rozpore s dôležitým verejným záujmom a „je splnená aj podmienka, že dočasné opatrenie nespôsobí tretím osobám väčšiu ujmu, než aká by vznikla sťažovateľke v dôsledku výkonu napadnutého uznesenia Súdnej rady SR“.

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom príslušného orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

17. Podľa čl. 30 ods. 4 ústavy občania majú za rovnakých podmienok prístup k voleným a iným verejným funkciám.

18. Podľa čl. 25 písm. c) medzinárodného paktu každý občan má právo a možnosť bez akýchkoľvek rozdielov uvedených v článku 2 a bez neodôvodnených obmedzení vstúpiť za rovnakých podmienok do verejných služieb svojej krajiny.

19. Nie je sporné, že u sťažovateľky ide o právo prístupu k funkcii sudcu, teda k verejnej funkcii, a preto čl. 25 písm. c) medzinárodného paktu a čl. 30 ods. 4 ústavy sú aplikovateľné (III. ÚS 79/04).

20. Z čl. 30 ods. 4 ústavy vyplýva tiež právo za rovnakých podmienok mať prístup k funkcii sudcu, resp. uchádzať sa o funkciu sudcu. Treba však zdôrazniť, že obsahom tohto práva nie je právny nárok na získanie uvedenej funkcie, lebo tento vzniká až vtedy, keď uchádzač splnil v procese prístupu všetky predpísané podmienky.

Obdobné právo vyplýva aj z čl. 25 písm. c) medzinárodného paktu, ktorý však navyše vyžaduje aj splnenie podmienky „bez neodôvodnených obmedzení“ (III. ÚS 79/04).

21. Podľa čl. 141a ods. 5 písm. c) ústavy do pôsobnosti Súdnej rady Slovenskej republiky patrí predkladať prezidentovi Slovenskej republiky návrhy kandidátov na vymenovanie sudcov a návrhy na odvolanie sudcov.

22. Podľa čl. 141a ods. 6 ústavy na prijatie uznesenia Súdnej rady Slovenskej republiky je potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny všetkých jej členov.

23. Podľa čl. 145 ods. 1 ústavy sudcov vymenúva a odvoláva prezident Slovenskej republiky na návrh Súdnej rady Slovenskej republiky; vymenúva ich bez časového obmedzenia.

24. Podľa čl. 145 ods. 2 ústavy za sudcu môže byť vymenovaný občan Slovenskej republiky, ktorý je voliteľný do Národnej rady Slovenskej republiky, dosiahol vek 30 rokov, má vysokoškolské právnické vzdelanie a spĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti, ktoré dávajú záruku, že funkciu sudcu bude vykonávať riadne. Ďalšie predpoklady na vymenovanie za sudcu a jeho funkčný postup, ako aj rozsah imunity sudcov ustanoví zákon.

25. Podľa § 6 ods. 6 zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o súdnej rade“) súdna rada rozhoduje vždy uznesením. Na prijatie uznesenia súdnej rady je potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny všetkých jej členov.

26. Podľa § 6 ods. 10 zákona o súdnej rade z každého zasadnutia súdnej rady sa vyhotovuje zvukový záznam a zápisnica, z ktorej musí byť okrem účasti, programu zasadnutia súdnej rady a obsahu prijatých uznesení zrejmý aj obsah, priebeh rokovania a výsledok hlasovania o jednotlivých bodoch programu zasadnutia súdnej rady.

27. Podľa § 6 ods. 11 zákona o súdnej rade predseda súdnej rady zabezpečí zverejnenie informácií o činnosti súdnej rady na webovom sídle súdnej rady. Na webovom sídle súdnej rady sa zverejňuje termín zasadnutia súdnej rady, návrh programu zasadnutia súdnej rady a materiály, o ktorých má podľa návrhu programu zasadnutia súdna rada rokovať, a to najmenej 15 dní pred termínom zasadnutia súdnej rady; materiály doplnené na rokovaní súdnej rady podľa § 6 ods. 2 sa zverejňujú v rovnakej lehote ako prijaté uznesenie súdnej rady. Na webovom sídle súdnej rady sa ďalej uverejní prijaté uznesenie súdnej rady, zápisnica z hlasovania, zápisnica zo zasadnutia súdnej rady a zvukový záznam zo zasadnutia súdnej rady. Prijaté uznesenie súdnej rady sa uverejní do 24 hodín od jeho prijatia súdnou radou. Zápisnica z hlasovania, zápisnica zo zasadnutia súdnej rady

a zvukový záznam zo zasadnutia súdnej rady sa uverejnia zároveň s prijatými uzneseniami súdnej rady.

28. Uznesenie súdnej rady ako výsledok hlasovania orgánu verejnej moci je právnou skutočnosťou verejného práva vo forme rozhodnutia adresovaného prezidentovi. Nejde o individuálny právny akt (ako výsledok činnosti príslušného orgánu, ktorým sa zakladajú, menia alebo rušia, prípadne autoritatívne zisťujú oprávnenia a povinnosti subjektov), ale o osobitný druh právneho konania. Výsledok hlasovania týkajúci sa kreovania verejných, resp. ústavných činiteľov (nielen rozhodnutie súdnej rady o predložení návrhu kandidáta na sudcu prezidentovi) sa neodôvodňuje, pričom za hlasovanie nemožno brať hlasujúceho na zodpovednosť. Ústavná a zákonná úprava nepripúšťa v predmetných súvislostiach ani možnosť odvolania proti rozhodnutiu (III. ÚS 79/04). V súvislosti s uznesením súdnej rady ako výsledkom hlasovania orgánu verejnej moci by bolo vhodné, keby súdna rada precíznejšie identifikovala dôvody, z ktorých prijala svoje uznesenie.

29. V kontexte námietok sťažovateľky sa žiada pripomenúť, že zákonodarca hľadájúc rovnováhu medzi nezávislosťou a autonómiou súdnej rady na jednej strane a jej zodpovednosťou a transparentnosťou na druhej strane prijatím zákona č. 495/2010 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ustanovil súdnej rade v § 6 ods. 10 a 11 zákona o súdnej rade povinnosť vyhotovovať zvukový záznam z každého zasadnutia súdnej rady, ako aj zápisnicu, z ktorej musí byť okrem účasti, programu zasadnutia a obsahu prijatých uznesení zrejmý aj obsah, priebeh rokovania a výsledok hlasovania o jednotlivých bodoch programu zasadnutia súdnej rady. Na webovom sídle súdnej rady je následne uverejňované prijaté uznesenie súdnej rady, zápisnica z hlasovania, zápisnica zo zasadnutia súdnej rady, ako aj zvukový záznam zo zasadnutia súdnej rady. Prijatú normatívnu zmenu ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti hodnotil, pričom dospel k záveru, že ňou zákonodarca vlastne zviditeľnil implicitnú požiadavku objektívnosti rozhodovania súdnej rady. Inak povedané,

táto požiadavka nebola zmenou textu právnej normy zavedená, ale vlastne iba precizovaná (bližšie pozri rozhodnutie č. k. II. ÚS 29/2011-64).

30. Ústavný súd v zhode so svojou stabilizovanou judikatúrou (m. m. II. ÚS 5/03) považuje za nevyhnutné pripomenúť, že každý štátny orgán (vrátane súdnej rady) je povinný zabezpečiť objektivitu svojho postupu a rozhodovania, ktoré by mohlo zasiahnuť do základného práva alebo slobody (v danom prípade do základného práva zaručeného čl. 30 ods. 4 ústavy a čl. 25 písm. c) medzinárodného paktu), a to bez ohľadu na to, v akej miere tento postup prebiehal v právne formalizovanom rámci. Uplatňovanie a ochrana každého základného práva alebo slobody musí byť v činnosti každého orgánu verejnej moci zabezpečená reálne a musí prebiehať na nediskriminačnom základe. K naplneniu požiadavky objektívnosti rozhodovania súdnej rady určite prispieva vypočutie kandidáta na vymenovanie do funkcie sudcu (pri ktorom každý člen súdnej rady mohol kandidátom klásť otázky), zverejnenie zápisnice z rokovania súdnej rady, ako aj zvukového záznamu jej zasadnutia, zákonná garancia verejnosti zasadnutia, pričom tieto pravidlá možno považovať za akceptovateľný štandard pre dosiahnutie nearbitrárnosti rozhodnutí súdnej rady (m. m. III. ÚS 561/2014).

31. Súdna rada napadnutým uznesením konštatovala, že sťažovateľka ako kandidátka na vymenovanie do funkcie sudcu *„nezískala dostatočný počet hlasov na predloženie návrhu na vymenovanie do funkcie sudcu, prezidentovi Slovenskej republiky“*.

32. Sťažovateľka vytkla, že dôvody, pre ktoré nezískala potrebný počet hlasov, nie sú známe, nie sú uvedené ani v zápisnici a neboli jej oznámené ani iným spôsobom. Napadnuté uznesenie súdnej rady je tak podľa nej svojvoľné a arbitrárne. Na druhej strane sama sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že *„Z obsahu otázok, ktoré jej boli kladené pri ústnom vypočutí, je možné sa len domnievať, že dôvodom bola jej účasť na výberovom konaní na sudcu Okresného súdu DUNAJSKÁ STREDA a jej vylúčenie z neho.“*

33. Zo zápisnice zo 4. zasadnutia súdnej rady, ktoré sa konalo 30. októbra 2017 v Bratislave, ktorá splňa všetky náležitosti v zmysle § 6 ods. 10 zákona o súdnej rade, vyplýva účasť sťažovateľky na tomto zasadnutí a skutočnosť, že príslušní členovia súdnej

rady jej kládli otázky týkajúce sa toho, že bola na výberovom konaní na funkciu sudcu na Okresnom súde Dunajská Streda vylúčená pre závažné porušenie rovnosti podmienok výberového konania. Zo zápisnice tiež vyplýva, že sťažovateľka vysvetľovala členom súdnej rady situáciu, ktorá vznikla na uvedenom výberovom konaní.

34. Zároveň samotná sťažovateľka v podanej sťažnosti popísala obsah zvukového záznamu z uvedeného zasadnutia súdnej rady týkajúci sa jej osoby, otázky príslušných členov súdnej rady a jej odpovede na ne. Predmetný zvukový záznam bol uverejnený na webovom sídle súdnej rady v súlade s § 6 ods. 11 zákona o súdnej rade a ústavný súd sa s jeho obsahom oboznámil.

35. Po oboznámení sa s obsahom zápisnice z uvedeného zasadnutia súdnej rady z 30. októbra 2017, ako aj s obsahom zvukového záznamu z predmetného zasadnutia súdnej rady ústavný súd konštatuje, že z nich možno vyvodiť dôvody, pre ktoré bolo vydané napadnuté uznesenie, teda, že sťažovateľka nezískala dostatočný počet hlasov na predloženie návrhu na vymenovanie do funkcie sudcu prezidentovi Slovenskej republiky. Nemožno tak súhlasiť s tvrdením sťažovateľky o arbitrárnosti napadnutého uznesenia.

36. Ústavný súd v súvislosti s uvedeným poukazuje na skutočnosť, že už v rozhodnutí č. k. II. ÚS 29/2011-64 označil právnu úpravu obsiahnutú v § 6 ods. 10 a 11 zákona o súdnej rade za minimálny akceptovateľný štandard nearbitrárnosti. Tiež uviedol, že dôvody rozhodnutia súdnej rady nemusia mať podobu tradičného odôvodnenia.

37. Sťažovateľka vo vzťahu k okolnostiam priebehu výberového konania na Okresnom súde Dunajská Streda, ktoré boli predmetom otázok niektorých členov súdnej rady, svojimi argumentmi nepresvedčila dostatočný počet členov súdnej rady, aby bola schválená ako kandidátka na vymenovanie do funkcie sudcu. Po oboznámení sa s argumentáciou sťažovateľky vyplývajúcou zo sťažnosti, ako aj zo zvukového záznamu zo zasadnutia súdnej rady ústavný súd konštatuje, že táto nemusela rozptýliť všetky pochybnosti týkajúce sa jej konania na výberovom konaní. V súvislosti s tým z jednotlivých okolností týkajúcich sa konania sťažovateľky ústavný súd poukazuje predovšetkým na tú,

že sťažovateľka mala vypracované prípadové štúdie pripojené k nekomentovanej verzii Zákonníka práce (ktorú mohla použiť), navyše označené paragrafmi. K tomu je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že podľa § 5 ods. 6 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov predpokladmi sudcovskej spôsobilosti sú morálny štandard a integrita sudcu pre náležitý a zodpovedný výkon jeho funkcie. Navyše, z § 5 ods. 7 uvedeného zákona vyplýva, že súdna rada pri rozhodovaní o splnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti vychádza z komplexného posúdenia uchádzača o funkciu sudcu.

38. V danom prípade sťažovateľka nepreukázala takú mieru porušenia pravidiel ustanovených zákonom o súdnej rade pri rozhodovaní o kandidátke na vymenovanie do funkcie sudcu všeobecného súdu, ktoré by popieralo ich podstatu a zmysel, pričom napadnutý postup súdnej rady v nevyhnutnej miere rešpektoval aj zásadu rovnakého prístupu sťažovateľky k verejnej funkcii (sťažovateľka nebola z procesu prerokovania nezákonne vylúčená a o návrhu jej kandidatúry sa rozhodovalo v tajnom hlasovaní po vypočutí vykonanom rovnakým spôsobom voči všetkým kandidátom). Vzhľadom na to ústavný súd, prízvukujúc princíp zdržanlivosti zásahov ústavného súdu do výkonu právomoci ostatných štátnych orgánov, ako aj vychádzajúc z obsahu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 30 ods. 4 ústavy, ktoré garantuje rovnaký prístup k verejnej funkcii, nie však právo uchádzača na zvolenie (ustanovenie) do verejnej funkcie (úspech kandidáta), a práva podľa čl. 25 písm. c) medzinárodného paktu sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

39. Odmietnutím je sťažnosť sťažovateľky vybavená v celom rozsahu vrátane jej návrhu na vydanie dočasného opatrenia, ktorého vydanie prichádza do úvahy len v prípade sťažnosti prijatej na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2018